

OŠ BIČEVJE

ODMEVI

2017 / 2018

Slika: Kaja Velkaverh, 6. a, nagrada za likovno delo na mednarodnem likovnem natečaju 22. Viškem likovnem salončku

Slika: Anela Velagić, 4. b, Časna omemba na 46. ICEFA (mednarodni likovni natečaj) Lidice 2018 Water (above gold), Češka

ZGODBE IZ ŠOLSKIH KLOPI

Večno upanje

Ko je imel Žiga šest let, sta mu oče in mama umrla v prometni nesreči. Drugih sorodnikov ni imel, zato je moral v sirotišnico. Tam si ni pridobil dosti prijateljev, saj so se vsi držali bolj zase. Imel je le prijatelja Oskarja, ki sta ga starša zapustila že ob rojstvu in je bila sirotišnica njegov edini dom že vse življenje. Žiga je iz sirotišnice hotel pobegniti že vsaj stokrat, saj se je tam počutil grozno. Vendar, kam pa naj gre? Razen Oskarja ni bilo nikogar, ki bi ga zanimalo, kako mu je, kako mu gre v šoli, ali se dobro počuti, ali je lačen. Mar bi ga sploh kdo pogrešil?

Vedno je sanjal, da bo ponj nekoč prišla ljubezniva ženska, ki ga bo imela rada in mu ponudila domačnost, ki jo je tako pogrešal. Imel je upanje, ki je bilo bolj podobno sanjam, in le to mu je pomagalo preživeti. A Oskar je bil res nekaj posebnega. Z njim se je dobro razumel že od prihoda v sirotišnico. Med njima se je stkala vez dragocenega medsebojnega zaupanja.

Žiga je hodil v osmi razred osnovne šole. V šoli se ni najbolje znašel, saj je hodil v šolo, v katero so hodili otroci iz vseh bližnjih sirotišnic. Imel je zelo dobre ocene, in to drugim ni bilo všeč. Večina drugih otrok je bila problematičnih in jih učni uspeh ni preveč zanimal. Razumel jih je, zakaj so taki, zato se je on trudil biti čim boljši. Želel si je, da bo po poklicu nekaj, kar ga bo veselilo in mu omogočilo, da si ustvari lastno družino. V sirotišnici se je vsak dan spoprijemal z različnimi problemi in težavami. Včasih je imel dosti vsega in je že skoraj obupal nad sabo, naslednjič pa je imel boljši dan, ki mu je prinesel zadovoljstvo in pričaral nasmeh na obraz.

Slika: Abdullah Begić, 5. a

Nekega dne je prišla v sirotišnico družina, ki je želela posvojiti otroka. Niso mu bili všeč in upal je, da ga ne izberejo. V njih ni videl prave želje in ljubezni po lastnem otroku ali kar koli pozitivnega. Zdelo se mu je, kot bi bili prisiljeni priti sem. Oskar si je silno želel čimprej stran od tu in morda so prav zato izbrali ravno njega. Žigo so obdajala različna čustva. Oddahnil si je, da ga niso izbrali, čeprav je imel še vedno upanje, najmočnejšo željo po tem, da ponj pride ljubezniva ženska, vendar so mu vzeli edino, kar je imel. Najboljšega prijatelja. Edinega, s katerim se je odkrito pogovarjal, mu zaupal in počel normalne stvari, kar počnejo drugi fantje njune starosti, igrala sta nogomet, kartala in se pogovarjala o dekletih. Vendar zdaj takih

trenutkov več ne bo. Ni pričakoval in dvomil je, da bi se lahko še s kom tako spoprijateljil.

Slika: Anastasija Ristić, 6. a

Bližal se je božič in december se je že prevesil v praznično polovico. Žiga je bil osamljen, prijatelja še vedno ni imel. Za praznike v sirotišnici dobijo le malo boljšo večerjo. Kos mesa. Z njim se redko srečajo. Otroci lahko le sanjajo o čokoladah, sladkarijah ali igračah. Sanj in želja jim nihče ne more vzeti, vendar jim jih tudi uresničiti ne more. Čez teden dni je bil že božič in dobili so ravno to, kar so pričakovali. Žiga se s tem ni obremenjeval. Bile so počitnice in večino časa je preživel v sobi, v edinem kraju, kjer ga ni zeblo in kjer je smel biti. Še vedno je imel upanje, a je začel že malo dvomiti. Silvestrovo jutro mu je prineslo upanje na lepši dan. Otroci so sedeli pri zajtrku. Jedli so kruh od prejšnjega dne ter pili topel čaj. Nato pa je v jedilnico, če bi se temu lahko tako reklo,

vstopila ženska srednjih let. Ocenjujoče se je ozirala po otrocih. Ko jo je Žiga zagledal, je pomislil: "Le kaj bi dal za tako mamo, o taki sanjam že vse življenje". Ženska je brez večjih pomislov izbrala njega. Žiga je bil neizmerno vesel, presrečen, hvaležen. Zanj se je začelo novo, boljše življenje.

Ženska je imela dober, velik avto in stvari so ga že čakale v njem. Najprej se mu je predstavila. Ime ji je bilo Helena in rekla mu je, naj jo kliče mama. To si je tudi želel. Vprašal jo je, zakaj si je izbrala ravno njega in odgovorila mu je: "Bilo je preprosto, sanjala sem o takem sinu." To je Žigi potrdilo, da mu je ta mama usojena, čeprav je pravo izgubil. Ves večer sta se pogovarjala o njegovi in njeni preteklosti. Res sta se ujela.

Mama mu je povedala, da se bosta zvečer odpravila na novoletni sprevod. Žiga se ga še nikoli ni udeležil in zato se ga je veselil. Z mamo sta živela v večjem mestu in sedaj bo lahko zamenjal šolo z običajno, kamor hodijo tudi drugi otroci iz običajnih družin. Tudi tega je bil vesel. Mama ga je imela res rada, in to se je pokazalo že prvi dan. Žiga je mami povedal, da nima primerne obleke za sprevod in takoj sta se odločila za kratek nakup. Žigovi novi mami ni manjkalo denarja, zato mu je lahko kupila zelo lepe stvari. Dobil je tudi superge in bundo ter šal in kapo. Ura je bila štiri, sprevod pa se je začel ob pol osmih.

Slika: Luka Novak, 4. b

Imela sta še dovolj časa. Po uspešnem nakupovanju sta zavila še v slaščičarno na topel čaj in piškote. Pet minut pred pol sedmo pa sta že tičala v dnevni sobi toplega doma. Žiga se je šel skopat. V sirotišnici tega nikoli ni počel rad. Še tuširal se ni vsak dan, včasih celo po več dni ne, saj je bila voda vedno hladna in ni ravno užival. Umil si je lase in se fino počesal ter si na lase nanesel nekaj gela, da mu je pričeska bolje pristojala. Tudi mama se je lepo počesala in oblekla. Skoraj sta se že dokončno uredila in se postavila k oknu. Mama mu je nadela kapo in šal. Sklonila sta se skozi okno. Pod njihovim blokom se je vil pravi novoletni sprevod; ljudje, oblečeni v palčke, zajce, medvede in lisice so korakali po ulici. Zadaj je korakala godba na pihala, v sredi se je v zlati kočiji peljal Dedek Mraz, ob njem je sedela Sneguljčica, za njim pa Pepelka in princ z zlato krono na glavi. Rahlo je naletaval sneg. Mama ga je prijela za ramena in ga poljubila, česar ni storila še nikoli doslej. Stisnil se je k njej in ji rekel: "Hvala, to je zame najlepše novo leto doslej."

Ko sta opazila, da se je sprevod že začel, sta pohitela na mestne ulice. Vse je bilo okrašeno in iz uličnih prodajaln je dišalo po novoletnih slaščicah. Na ulici so se vile dolge kolone ljudi in bila je velika gneča. Žiga je za trenutek izpustil mamino roko in že je ni videl več. Začel je kričati, a mama ga ni slišala zaradi božičnih pesmi, ki so jih peli pevski zbori s publiko vred. Zelo se je ustrašil. Mesta ni poznal, kaj šele kakšne osebe. Brez mame se je počutil izgubljen, osamljen. V misli se mu je prikradla mrzla slika sirotišnice. Ni vedel kam, strah je bil vse večji. Zatekel se je v kavarno, da bi nekoga prosil za telefon, vendar se je spomnil, da ne pozna njene telefonske številke. Tudi če bi hotel domov, ni vedel kam. Potem pa je zaslišal po radiu: "Žiga naj se takoj zglozi v kavarni Čokoladni piškotek." Ugotovil je, da je prav v tej kavarni in kamen se mu je odvalil od srca. Čez nekaj minut je bil že v maminem objemu. Zelo se je ustrašila. Res ga je imela rada in ni hotela, da se mu kaj zgodi. Žiga pa je tudi ni hotel zapustiti in bil je vesel, da sta bila spet skupaj.

Slika: Adnan Ramić, 6. a

Odločila sta se, da si ogledata glavni mestni trg, potem pa se odpravita v njuno stanovanje, iz katerega bosta lahko opazovala okrašene in barvite podobe ulice. Na mestnem trgu je bil velik vodnjak, ki je bil močno osvetljen, pršenje vode je bilo zamrznjeno, bilo je zelo lepo. Nekaj časa sta še poslušala božične pesmi, potem pa se prav počasi odpravila proti domu. Žiga je bil prepričan, da so se mu želje uresničile zaradi močnega upanja. Če si nekaj res močno želiš, se bo prej ali slej zgodilo. Preprosto vedel je.

Mama mu je doma pokazala njegovo sobo in bil je silno presenečen, da ima svojo sobo. Imel je občutek, da je tu nekdo nekoč že bil, vendar sedaj se s tem ni obremenjeval. Bil je vesel, da ima to, kar ima, in da je tam, kjer je.

Žiga Bradaška, 9. a

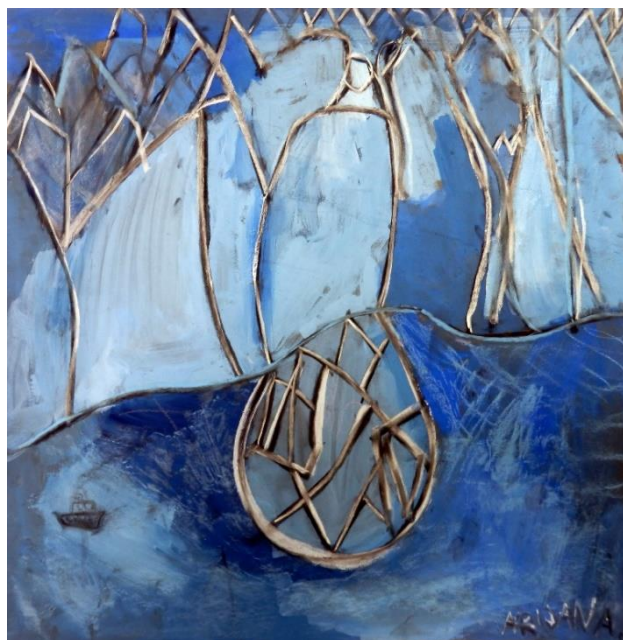

Slika: Asja Anastasija Vranac, 7. a, Bronasto priznanje na mednarodnem likovnem natečaju v III. triadi
Moj kraj, my town, OŠ Toma Brejca

Kralj Matjaž in Alenčica se zbudita ...

Vroč avgustovski dan leta 2017. Kralj Matjaž odpre eno oko, nato pa še drugo. Dvigne eno nogo, nato se pretegne s celim telesom. Vse kosti so mu pokale, kot da bi lomil suhe veje. Alenčica se tudi začne prebujati. Ko oba vstaneta, ugotovita, da pravzaprav nista ne v svojem dvoru niti v hlevu pa tudi v jami ne.

Zbudila sta se kot dva brezdomca na ljubljanski železniški postaji. Pa Matjaž pravi Alenčici: »Kaj za vruga počneva tukaj?!« Alenčica le prestrašeno in začudeno skomigne z rameni. Ustrašila sta se sodobnih ljudi, zgražala sta se, kako so oblečena mlada dekleta, in se čudila, kakšno hrano jedo.

Slika: Arijan Adrović, 4. a

Začelo se je temniti. Sama nista vedela, kaj se dogaja. Nato, že pozno v večer, je pristopila do njiju brezdomka v zgodnjih štiridesetih. »O, dober večer!« ju je brezdomka prijetno pozdravila. »Prosim, dovolita si stopiti v moj mrzli domek!« Matjaž in Alenčica sta bila sestradana in premražena, ni jima preostalo druge možnosti, kot stopiti k brezdomki v njen mali domek. Povedala jima je, kako je v današnjem času. Kralj Matjaž se je začel spominjati, kako je zaspal. Oba sta že posumila v to, da sta morda nekaj let prespala. Brezdomka jima je uredila postelji. S tem, ko rečem postelji, mislim na dva slamnata kupčka.

Brezdomka je odšla v svojo sobo. Pravzaprav samo za zaveso, ki je ločevala »dnevno sobo« in »sobo«. Naslednje jutro se je kralj Matjaž težko poslovil od svoje zmagoslavne brade. Alenčici je bila brada tako všeč, da si je v odstrižene dlake obrisala svoje solzice. Matjaž in Alenčica sta se očedila in odšla naprej. Naprej na svojo pustolovščino. Brezdomka ju je pospremila do Lutkovnega gledališča, kjer se je ravno tisti dan odvijala predstava KRALJ MATJAŽ. Skozi okence sta gledala predstavo. Stožilo se jima je po gradu, tisti dobri hrani in po celem gradu. Srečala sta prijazno skupinico otrok. Matjaž in Alenčica sta se jim zasmilila. Vzeli so ju k Anji domov. Anja je bila ena od tistih otrok. Kralj Matjaž in Alenčica sta ji povedala svojo zgodbo. Prenočila sta v Anjini kleti. Skupinica otrok se je odločila, da naredijo časovni stroj, ki bo Matjaža in Alenčico popeljal nazaj v njun čas. Zbrali so vse stare, nedelujoče ure, koledarje, še celo gume od starinskega babičinega avtomobila so uporabili. Izdelali so krila, da bi časovni stroj lahko poletel nazaj v čas.

Naslednje jutro sta Alenčica in Matjaž skočila v stroj in res ju je odpeljal nazaj v njen čas. Otrokom sta pustila naslov, da bi jima lahko pisali. Vendar pisma čudežno niso nikoli prispela.

Karolina Iva Truglas, 7. a

Slika: Katarina Babič, 7. a

Kralj Matjaž in Alenčica se za hip prebudita

»Matjaž, Matjaž ... Matjaž!«

Odprl sem oči in pred seboj zagledal svojo preljubo ženo Alenčico. Joj, sem pomislil, saj se nič ne spomnim. Kaj je ta jama? To zlato? In zakaj je moja brada ovita okoli mize? Alenčica mi je odrezala brado, da sem lahko vstal od mize, in mi povedala, da jo je zaskrbelo, da sem mogoče mrtev. Le s težavo se je zbudila tudi ona, je rekla, ko se je že odprla gora in sva odšla ven. Zunaj je bilo veliko ljudi. Najverjetneje

Slika: Ava Trobec, 6. a

več ducatov. Oh, ja, prav gotovo več ducatov. Vsi so prišli slaviti mene, njihovega najljubšega kralja. To sem takoj vedel, saj so vsi otroci vzklikali moje ime in s prstom kazali name. Ko sem že pripravljajl govor, me je eden od kmetov potegnil k sebi. Povedal je neke bedarije, kot na primer, da že imajo druge igralce kralja Matjaža in Alenčice in mi nato rekel, naj »spokam«. Mislim si, kakšne besede pa so to, in že mu hočem reči, da je užalil velikega kralja in da bo šel v ječo, ko me žena ustavi

in potegne stran. Pove mi, da svet ni tak, kot je včasih bil (kot da tega nisem videl pri teh nehvaležnih ljudeh!).

Odpraviva se, hočeva vzeti konja, ampak glej ga, šmenta, kaj je to? Kje je moj grad, moje kraljestvo, moji gozdovi, skrivne stezice? Kaj je ta trda zmes na tleh? Sem si jo že hotel поблиže pogledati in potem, vuš, neka kovinska, hitra in na pogled močna kobila je šla mimo, nekdo v njej (ja, ne hecam se, v njej!) pa je zakričal nekaj grozljivega in nedopustnega.

Z Alenčico sva hodila še naprej in videla še enega takega čudnega konja, zraven pa njegovega skrbnika. »Nama prodate konja,« sva vprašala. Vse, kar je skrbnik naredil, je bilo, da se je zasmel in rekel, da ta "konj" vleče za več sto konj.

Hodila sva zdaj že dan, dva (prav grozljivo, da kralju nihče ne ponudi pomoči), prišla sva do reke, se napila in umila. V tistem trenutku sem pomislil, kako mi je bilo v gori lepo. Nenadoma se je reka razprla in spodaj je bila prijetna soba, zavarovana pred vodo. Slabše kot jama pa le ne more biti, pa tudi ne huje kot svet zdaj. Odšla sva v jamo in tam za... zas... zaspala ... zzzzz.

Tisa Mlekuž, 7. a

Slika: Ava Trobec, 6. a

Slika: Eva Verstovšek Jakopin, 6. a

Slika: Jakob Ahlin, 6. a

Slika: Nika Lobe, Maida Žunić, Minea Šuvić, Naja Germadnik, Katarina Babič – učenke 7. a,
Posebno priznanje za odličnost za celotno kolekcijo na 7. Bienalu otroške keramike Terra Mystica

Zelo debela muha

Nekoč je živela zelo debela muha. Majhna je bila kot ... no, muha, debela pa kot slon. Bila je najdebelejša muha na svetu.

Nekega dne se je dolgočasila pa je odletela na okensko polico. Potem je šla preveriti poštni nabiralnik. Tega je preverjala vsak dan, čeprav ni nikoli dobila nobenega pisma. Ko je odprla nabiralnik, ni mogla verjeti svojim očem. Dobila je pismo! Bila je razburjena. In kadar je bila razburjena, je vedno postala lačna. Zato je odšla v kuhinjo in pojedla vse korenje. Ker je pojedla vse korenje,

Slika: Erik Terpin, 5. b

je zmanjkala še zadnja stvar v hladilniku. Odšla je v mesto po nakupih in kupila vse vrste hrane in živil. Od solate do piškotov. Ko je prišla domov, je vse zložila v predale. Srce ji je poskočilo, ko je opazovala polno kuhinjo. Spomnila se je pisma, ki ga je prejela. Iz omare je vzela čokoladni krof, posut z mrvicami, saj je bila že spet vznemirjena. Pristala je na stolu in začela brati:

Draga muha!

Tihi gozd, 26. 9. 2017

Ker se že dolgo nisva videli in mi je sami postalo zeeelooo dolgčas, tebi pa verjetno tudi, te vabim na skodelico čaja ali dve in piškote s čokolado. Potem lahko skupaj nabereva zalogo za zimo.

Veselim se že, da pribrenčiš.

Veverica Janka

Slika: Enisa Žunić, 5. b

Takrat se je muha še bolj vznemirila in je začela glodati bobí palčke. Da bi šla k Janki na obisk? To se ji je zdela krasna ideja.

Popoldne se je odpravila k veverici. V gozdu je bila popolna tišina. Ker je bila jesen, so listi že padali z dreves in se na tleh zbirali v mavrične kupe. Zagledala je Janko in poletela k njej.

Janka je bila svetlo rjave barve, trebušček pa je bil še svetlejši. Imela je dolg košat rep. Veliko daljši je bil kot pri ostalih vevericah. Imela je en par oči, smrček in usta.

Na smrčku so ji počivala velika okrogla očala. Ko je zagledala muho jo je tesno objela in ji tako pomečkala krila. Odšli sta v veveričino duplino na čaj in piškote. Pogovarjali sta se o tem in onem in kmalu so minile tri ure. Čas je bil, da gresta po zalogo, oziroma, da gre Janka po zalogo, muha pa ji pomaga. Po pol ure zagretega nabiranja lešnikov je muha postala utrujena, zato je sedla na vejo, Janka pa, ki je bila navajena vsakodnevnega skakanja z drevesa na drevo, jo je počakala pod drevesom. A ker je bila muha tako debela, je veja ni mogla več držati. Zlomila se je in padla na veverico. Še ves teden jo je bolela glava.

Ko je po nekaj dneh bolečina že ponehala, se je od nekod pojavila muha. Janki je prinesla košaro lešnikov in ji zagotovila, da ji ti ne bodo padli na glavo. Veverica jo je povabila na čaj in lešnikove piškote in vse je bilo spet kot včasih.

Lea Kurtović, 5. a

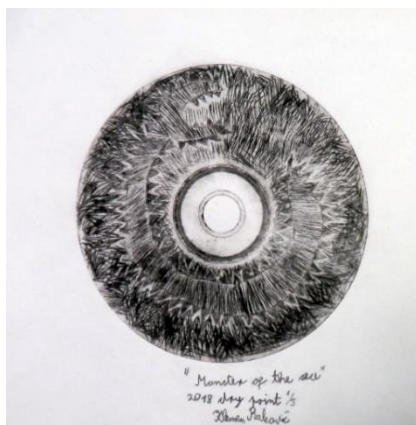
Slika: Brina Drobež, 8. a

Slika: Melisa Šakanović, 8. a

Slika: Liza Julija Gerželj, 8. a

Slika: Klemen Rakovič, 8. a

Slika: Hana Franko, 5. a, Uvrstitev na razstavo na 11. Mednarodnem likovni natečaj Igraj se z mano v Koroški galeriji likovnih umetnosti v Slovenj Gradcu, Društvo za kulturo inkluzije

Temna noč

Bila je noč in bilo je zelo temno. Med spanjem sem zaslišala ropot. Rekla sem si, da šumi veter, saj je bila jesen.

Odpravila sem se, da preverim, kaj je. Po stopnicah se je zaslišalo šumenje. Skozi okno v kleti sem zagledala postavo. Ni izgledala kot človek. Bitje je imelo štiri noge, vendar je hodilo malo po štirih, malo po dveh. Odprla sem okno in poskušala videti, kaj je to čudno bitje. Stekla sem ven. Zunaj je še vedno stala nenavadna pojava. Malo se je približala in pred mano na tleh pustila listek z napisom: Dve drevesi, črno jezero in vihrava Jane. Pogledala sem listek, se začudila in začela iskati namige z listka.

Kmalu sem zagledala travnik, na katerem so bile same lipe. Ne daleč naprej pa sta bili drevesi, ki sta se razlikovali od ostalih. To sta bili brezi. Pogledala sem listek in drevesi sta ustrezali namigu.

Naprej čez travnik je bilo jezero. Odšla sem pogledat, ali ustreza drugemu namigu. Ko sem prišla tja, sem zopet zagledala postavo. Iz jezera je spila malo vode, ta je postala črna, pošast pa je izginila. Ozrla sem se na listek in ugotovila, da mi pošastna postava poskuša nekaj povedati, ampak kaj? Do zdaj sem našla dve drevesi in črno jezero, ostala je še vihrava Jane. Zamislila sem se in poskušala ugotoviti, kaj naj bi to pomenilo.

Čez travnik sem zagledala park, v katerem so bili spomeniki. Odhitela sem tja. Ogledovala sem si spomenike in na enem zagledala napis: Neustrašna Jane, znana tudi kot vihrava Jane. Bliskovito sem še enkrat preverila listek, na katerem je pisalo: Dve drevesi, črno jezero in vihrava Jane. Našla sem vse namige, ampak ničesar odkrila. Pomislila sem, da so to mogoče namigi do namigov.

Slika: Lučka Bukovec, 4. b

Morala bi iskati naprej. Odšla sem nazaj do dveh dreves, kjer me je čakala postava in mi kimala, nato je izginila. Najprej sem iskala znake na prvem drevesu, potem še na drugem. Skoraj sem že obupala. Ko sem ponovno splezala na prvo drevo, sem na drugem, čisto na zgornji veji, zagledala listek. Splezala sem na drugo drevo in ga vzela. Na njem je pisalo: Stara koliba v ..., in nič več. Mogoče je drugi del zapisa pri črnem jezeru.

Odpravila sem se tja. Ko sem prispela, sem se vprašala, kje v jezeru se sploh lahko skriva listek. Prikaže se postava, zamahne z roko in voda v jezeru izgine,

nato tudi postava. Pogledam v jezero. Na dnu zagledam loputo, odprem jo in pogledam, kaj se skriva v njej. Tam je bilo stopnišče, ki je vodilo navzdol. Odpravim se, da poiščem novo sporočilo. Ko prehodim skoraj petstometrsko stopnišče, zagledam sobo. V njej ni bilo ničesar, a s kotičkom očesa opazim malo loputico na steni, jo odprem in v njej najdem listek. Sestavim prejšnje besedilo s tem in preberem: Stara koliba v strašljivem gozdu pod ... Zadnji del besedila mi manjka.

Odpravim se, da poiščem še zadnji del sporočila. Zopet sem v parku kipcev. Stopim do kipa vihrave Jane in iščem, dokler ne najdem zataknjenega zadnjega listka. Vse skupaj se sliši takole: Stara koliba v strašljivem gozdu pod rjavim križem. Zamislim se in pogledam naokoli ter zagledam temačen gozd. Hitro začnem teči proti njemu. V gozdu zagledam staro razmajano kolibo, nad njo pa dve podrti drevesi, ki sestavljata križ. Končno, našla sem kolibo, a preveriti moram, kaj je v njej.

V njej pravzaprav ni nikogar, to me zelo preseneti. Na mizi, ki je v kolibi, zagledam listek, na katerem piše: Skrivna votlina, srhljivo stopnišče in zlobni lopov. Začudeno začnem iskati tole srhljivo votlino. Malo naprej v gozdu zagledam postavo in ji sledim. Skoraj se mi zazdi, da sem jo izgubila. Zagledam senco, nato zaslišim žuborenje slapa in čez nekaj korakov ga tudi zagledam. Postava se zopet prikaže. Na enem delu slapa neha teči voda, pohitim in stopim za slap. To je bila res skrivna votlina, se pošalim in poskušam najti srhljivo stopnišče.

Slika: Luka Račević, 4. b

Kmalu ga tudi zagledam. Nad njim je lesena tabla z napisom: Srhljivo stopnišče. Povzpnem se po stopnišču in zagledam celico. Stopim korak nazaj ter si rečem, kje je zdaj ta zlobni lopov. Celica se odpre. Zelo zmedeno pogledam in vstopim, zagledam stikalo in ga pritisnem. Namesto da bi se prižgala luč, se odpre loputa na stropu, ki je prej sploh nisem opazila. Iz nje pade lestev in

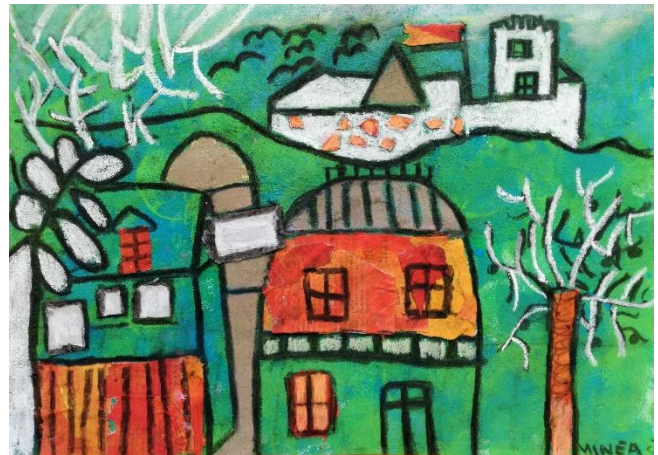
povzpnem se po njej. Zgoraj zagledam nekaj nepričakovanega. Zaklad! Polno denarja, draguljev, bisernega nakita in dragocenosti. Rečem si, da zlobni lopov najbrž pomeni, da je to njegovo skrivališče. Nekoga moram opozoriti. V žepu imam listek in pisalo, ki ju bom zdaj rabila. Na listek napišem: Pazite se, lopovi, odkrila sem vas!

Odločim se odpraviti domov, ker je že skoraj jutro. Doma moram povedati, kaj vse se mi je zgodilo, in seveda poklicati policijo, da bodo lahko prijeli lopove. Te pustolovščine ne bom pozabila, razmišljam, ko hodim domov, pa tudi postave ne. Zdaj pa je že čas, da se odpočijem, saj sem raziskovala vso noč.

Lučka Bukovec, 4. b

Čarobna krogla

Nekoč je živel kralj s tremi sinovi. Kralj je nekega dne zelo zbolel, zato je najstarejšega sina poslal poiskat zdravilo, ki ga bo ozdravilo. Najstarejši sin je vzel konja, meč in vrečko, v kateri je imel zaloge hrane. Hodil je in hodil. Končno je prišel do jase, kjer je zagledal zmaja, ki je ležal na travi. Najstarejši sin je vzel meč in se napotil

Slika: Minea Šuvić, 7. a

proti zmagu. Zmaj ga je vprašal, ali mu lahko da jesti. Najstarejši sin je z močnim glasom rekel: »Zakaj ti moram dati jesti? Še zame ne bo zadosti. Sam se znajdi, požrešnež!« Ko je zmaj slišal te besede, ga je pri priči vrgel v ječo. Minili so dnevi, tedni, meseci, leta, a najstarejši sin se ni vrnil. Kralja je skrbelo. Drugi sin pa je šel po njegovih sledih. Njega je doletelo enako. Tudi on se ni vrnil. Naposled se je na pot odpravil najmlajši sin, ki je šel iskat starejša dva. Ko je prišel na jaso, je tudi on zagledal zmaja. Ta ga vpraša, ali mu lahko da jesti. Najmlajši sin mu da vse, kar ima. Zmaj se mu je zahvalil in rekel, da ve, kaj je z njegovim očetom. Zmaj je imel namreč čarobno moč, natančno je vedel, kaj se dogaja z ljudmi po svetu. Povedal mu je, kje je čarobna krona, ki bo ozdravila njegovega očeta. Najmlajši sin se je odpravil na visok hrib. Tam zagleda krono. Hitro jo vzame, tisti trenutek pa se pred njim prikaže zmaj, ki mu krono vzame nazaj. Najmlajši sin se je vprašal: »Saj mi je obljubil, da če najdem krono, bo rešil brata in ozdravil očeta.« Najmlajši sin se je žalosten odpravil domov. Ko je prišel na grad, pa je pred sabo zagledal brata in kralja. Vsi so bili veseli, saj se je kralj pozdravil, brata pa sta prišla živa in zdrava domov. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Luka Račević, 4. b

Čudežne jagode

Pred davnimi časi je sedem učencev na čarovniški šoli raziskovalo, kako bi jagode rastle čez celo leto, tudi pozimi. Ti učenci so imeli radi jagode. Radi so imeli rdeče jagode, sočne jagode, velike jagode.

Pa so poizkušali in poizkušali, vendar jim ni in ni uspelo. Po enem mesecu so naredili čudežni napoj. Dobili so ga tako, da so zmešali sočno, veliko, temno rdečo jagodo in čarobno paličico. Čarovnik jim je podaril čarobno paličico, ker so mu pomagali pri nekem poizkusu. Ta poizkus ni bil lahek, zato je prosil za njihovo pomoč. Tako so izumili ČUDEŽNE JAGODE! ČUDEŽNE JAGODE, ki so bile ogromne, močno rdeče in slastne. Ko si jagodo pojedel, si vedel, kdo je kaj ukradel. Naredili so že nekaj jagod, poizkusili pa jih še niso.

Na čarovniški šoli so imeli zlobnega, lažnivega fanta. Ukradel jim je čudežno paličico. Zdaj je bil pravi čas. Pojedli so jagodo in so že vedeli, kdo je ukradel paličico. Moral bi vrniti čudežno palico, pa je ni, ker jo je zlomil. Sedem sošolcev je bilo razočaranih, hudobni fant pa je bil zaradi kraje izključen iz čarovniške šole.

Sedmim sošolcem ni bilo žal, saj jim je čarovnik še enkrat pomagal. Tako so dobili še eno čudežno paličico. Čudežne jagode so prodali policistom in si zagotovili lepše življenje do konca svojih dni.

Luka Novak, 4. b

Slika: Luka Račević, 4. b

Slika: Tjaša Peček, 6. a

Potovanje okoli sveta

Nekoč je živela deklica, ki si je že od rojstva želela potovati po svetu. Vendar ni mogla, saj je živela v revni družini. Živela je s starejšima sestrama, ki sta ji vedno nagajali, jo nervirali in izzivali, matere pa ni imela, saj ji je ob rojstvu umrla.

Slika: Natan Pajić, 6. a

Nekega nevihtnega dne je oče poslal svojo hčer po drva v bližnji gozd, tja, kjer je tekkel velik razburkan potok. Dolgo časa je hodila in nazadnje vsa premočena od luž in dežja prišla do razburkanega potoka. V njegovi strugi je bilo toliko vode, kolikor je deklica še nikoli ni videla. Ob potoku je bil kup drv, poleg katerega je bila samokolnica, polna vode. Deklica je samokolnico odpeljala, da bi vodo zlila iz nje, a se je zgodila nesreča. Ko je poskušala zliti vodo, ji je spodrsnilo. Padla je v potok, ki je drvel neznano kam. Ko se je po nekaj dnevih zbudila na neznanem bregu, je bila čisto premražena. Tavalala je po bregu, dokler ni zaslišala drobnega, tihega glasu: "Naaa poommmooooč." Pri priči je stekla proti glasu. Zagledala je škrate, velikega kot njen kazalec, ki se je upiral vodi v potoku. Dekle ga je pobrala iz vode in si ga položila na dlan. "Lepa ... hvala," se je odkašljal in se zahvalil palček. "Prosim. Kje pa sem?" je s prijaznim glasom rekla deklica. "Si v deželi čarovnikov in čarovnic in škratev," ji je odgovoril. Deklica se je začudena ozrla okrog sebe, potem pa ga je vprašala, kje bi lahko prenočila. Palček je rekel, da lahko prenoči pri velikem hrastu. Deklica je palčka nesla, on pa jo je vodil. Kmalu sta prišla do orjaškega hrasta. Deklica je osuplo gledala drevesno krošnjo, v kateri naj bi spala. Naslednje jutro, ko je deklica odhajala, ji je škrate želel nekaj povedati. "Zaradi uslug, ki si jih naredila, ti v zahvalo lahko izpolnim tri želje." Deklica se je zelo razveselila in prva želja je bila, da bi lahko potovala po svetu. Škrate je nekaj zamrmral, potem pa se je prikazalo čudno vozilo – avtobus. Vendar to ni bil navaden avtobus. Z njim si lahko potoval po celem svetu. Deklica se je naučila voziti in si potem zaželela, da bi imela vse, kar potrebuje za varno pot, in dovolj denarja. Potem se je škrate zahvalila, se usedla v avtobus in odpotovala.

Najprej se je deklica odločila, da bo šla na Kitajsko. Obrnila je ključ in oddrvela proti potoku, pritisnila tipko in avtobus je kot čoln odplul po potoku.

Slika: Hemo Salihović, 7. a

Po več tednih potovanja se je deklica nekega jutra zbudila v nevihtnem jutru. Bliskalo se je, slišalo se je grmenje, bilo je hladno in močno je pihalo. Mislila je, da jo bo nevihta pokončala, zato je obrnila smer. Vendar je bilo tam še huje. Morje je bilo še bolj razburkano in sredi nevihte je bila velika vodna tromba. Deklica ni mogla verjeti, kaj je videla. Zatisnila je oči in se zvila v bubo ... vendar se ni nič zgodilo.

Šele tedaj je ugotovila, da že ves čas mirno pluje. Spomnila se je svoje želje "... vse, kar potrebuje za varno pot." Deklica si je oddahnila. Nevihte je bilo konec. Ko je vstala, je v daljavi zagledala kopno. Komaj je čakala, da prispe. Iz vode je prišla po rampi za spuščanje in dviganje bark. Avtobus se je spremenil v cestno vozilo. Vstavila se je v gostilni in pojedla kosilo, ko jo je nek gospod vprašal: "Ali je tista stvar tvoja?" "Da," je odgovorila deklica. Gospod je prisedel k njeni mizi in jo spraševal o čudežnem avtobusu. Deklica ni vedela, da je gospod hudobnega srca in služi hudobnemu kralju, ki je živel v mestu v svoji veliki palači, zato mu je vse povedala. Gospod se je zahvalil za informacije. Ko je prišel ven, se je zadovoljno nasmihal in mel roke. Deklica je pojedla in se odpeljala naprej v mesto. Bilo je zelo zanimivo: skoraj nad vsako hišo so lebdeli papirnati lampijoni, v katerih so bile čarobne sveče, ki so se zvečer prižgale, strehe so bile zaobljene in skoraj vse so bile rdeče barve. Obiskala je veliko trgovin z zanimivimi oblačili in obutvijo. Ko se je zvečerilo, so se vse sveče v papirnatih lampijonih prižgale in se kot biseri lesketale v lunini mesečini in čudovito žarele ter razsvetlile vrhove hiš. Deklico je pogled očaral. Počasi se je vozila naprej. Ko je našla prenočišče, je šla spat.

Slika: Lea Bergant, 6. a

Ponoči pa se je nekaj zgodilo. Gospod, s katerim se je pogovarjala, ji je sledil. Avtobusa ni bilo mogoče zakleniti, zato je zlezel vanj in hitro odpeljal, čeprav ni znal voziti. Ko se je deklica zbudila, se je zgrozila. Takoj je odhitela ven in prepoznala sledi. Bila je obupana. Pomislila je, da bo ostala za vedno v mestu, da nikoli več ne bo videla svojih sester in očeta, vendar je bila vztrajna in je sledila avtobusnim sledem. Po dolgih urah hoje je prišla do kraja, kjer so se sledi nehale. Žalostna se je odpravila v prenočišče. Naslednjega dne je slišala, da je kraljevi služabnik našel zelo čuuuuuudeen predmet. Deklici se je posvetilo, kaj če je to njen avtobus. Odhitela je proti gradu. In res, tam je bil gospod, ki ga je srečala v restavraciji. Sedel je na avtobusu in ljudem ponujal zelo drag prevoz. Deklica je stopila do stražarjev in ju prosila, naj jo odpeljeta h kralju, vendar njene prošnje nista uslišala. A bila je prebrisana in jima je ponudila toliko denarja, da sta jo odvedla. Hodili so po hodnikih, polnih bogastva, potem so prečkali temen hodnik, poln kipov z namrščenimi obrazi, v rokah so držali velike bakle, v katerih je žarel grozeč vijoličast ogenj, visok kot taborniški, preproga pa je bila iz tigrove dlake. Zmrazilo jo je od groze. Ustavili so se pri velikih, debelih, težkih, temnih vratih z dvema levjima glavama, v ustih pa sta bili dve težki tolkali. Stražarja sta dvakrat zaporedoma potrkala s tolkali. Zaslíšal se je mogočen in globok glas: "Kdo je?" Stražarja sta povedala, da hoče z njim govoriti neka bogata deklica. Ker jima je deklica ponudila toliko denarja, sta mislila, da je bogata. Globok glas je rekel, naj vstopi. Zapihal je vlažen, hladen veter, pomešan z drobnim vijoličnim prahom, nato pa so se vrata počasi in škripajoče odprla. Vstopili so v temno, na videz prazno sobo. Nenadoma so se na hodniku prižgale bakle. Šele tedaj so se v sobi pokazale stvari. S stropa je visel uničen lesteneč, po stenah so visele nagačene glave živali, na koncu sobe pa je bila miza, za katero je sedel zlobni kralj, ki je bil v resnici zamaskiran čarovnik, pred njim pa je bila kristalna krogla, ki ti je povedala, kar koli si jo vprašal. Kralj je vstal in vprašal deklico, kaj želi. Ona je zastokala, da je avtobus njen. Kralj se je zlobno zakrohotal, nato pa spregovoril, da je stvar sedaj njegova. Potem je stražarjema velel, naj jo odpeljeta, a deklica se ni pustila kar tako predati. Stražarja sta jo upirajočo se odnesla ven. Slabe volje se je vrnila v prenočišče. Zvečer je nekdo potrkal po vratih. Deklica je šla odpret. Pred vrati je stal star berač in milo prosil za prgišče kruha ter nekaj denarja. Deklica mu je dala kar cel hlebček kruha in dosti denarja. Berač se ji je zahvalil in odšel. Tako je še dvakrat prišel in milo prosil in deklica mu je spet dala kruh in denar. Ko je še četrtič trkalo po vratih, se deklici ni oglasil berač, temveč čarovnik. Bil je podoben Albusu Dumbeldorju, ravnatelju akademije za čarovnike. Ker je bila dobra do starega berača, ji je čarovnik želel

Slika: Maksim Lekše, 6. a

pomagati dobiti njeno vozilo nazaj. Deklica je imela veliko vprašanj. Stari čarovnik ji je razložil, da je brat zlobnega čarovnika, tistega, ki ji je ukradel čarobni avtobus in ji ga noče vrniti. Pogovarjala sta se do poznega večera. Dogovorila sta se, da se bosta ob zori dobila na koncu mesta, ob obali pri čarovnikovi hiši. Deklica je prispela do čarovnikove hiše, kjer jo je že čakal čarovnik. Povedal ji je, da je njegov brat v resnici zelo prijazen, vendar se je v boju zelo poškodoval. Zloben čarovnik ga je uročil z večnim urokom, s katerim mu je spremenil srce v kamen.

Slika: Timon Predarski, 4. b

Ta urok je mogoče izničiti le s čarobno ogrlico, v katero je bilo shranjeno njegovo srce. Čarovnik je začel brskati po predalih, dokler ni izlekel težkega ključa ter sedel pred majhno skrinjo in jo odprl. Od znotraj je bila skrinja obložena z rdečim puhom, na katerem je ležala čudovita ogrlica iz zlata, okrašena z dragulji in diamanti. Na ogrlico je bilo obešeno bronasto srce, v njem pa je bilo pravo srce. Čarovnik je ogrlico obesil deklici okoli vratu, nato pa dejal, da bo morala ona obesiti ogrlico čarovniku okrog vratu, tako kot jo je on njej. Odšla sta proti gradu. Ustavila sta se pred ogromnim začaranim zidom, ki je ob dotiku okamenel in ostal tak do polnoči. Pritihotapila sta se do glavnih vrat, ki sta jih stražila dva stražarja. Čarovnik je deklici zašepetal, naj ju zamoti, da ju bo lahko uročil. Deklica je stopila pred stražarja in ju začela izzivati, ko pa sta hotela planiti nanjo, je čarovnik izrekel čarobne besede, in že sta onemela padla po tleh. Čarovnik ji je pomežiknil ter še enkrat izrekel urok in vrata so se odprla. Kmalu sta stala znotraj velike ograje, kjer je na velikem travniku stala veličastna palača. Deklica se je ni mogla nagledati, čarovnik jo je moral dregniti, saj sta morala pohiteti, ker se bosta stražarja kmalu prebudila. Grajska vrata so bila odprta. Stekla sta skozi v velik hodnik. Zaslišala sta korake, ki so se vse bolj bližali. Deklica je povlekla čarovnika v omaro poleg njiju. Mimo so šli trije vojaki. Nadaljevala sta pot. Hodila sta po hodnikih, polnih bogastva. Deklica se je spominjala, ko sta jo tod vodila vojaka. Velika vrata na koncu hodnika so bila trdno zaklenjena. Čarovnik je deklici rekel, naj se postavi v kot, in ko se bodo vrata odprla, se bo brat bojeval z njim in tedaj naj mu vrže veržico okoli vratu. Vrata so se odprla in že sta oba čarovnika mahala s

Slika: Vuk Lazović, 6. a

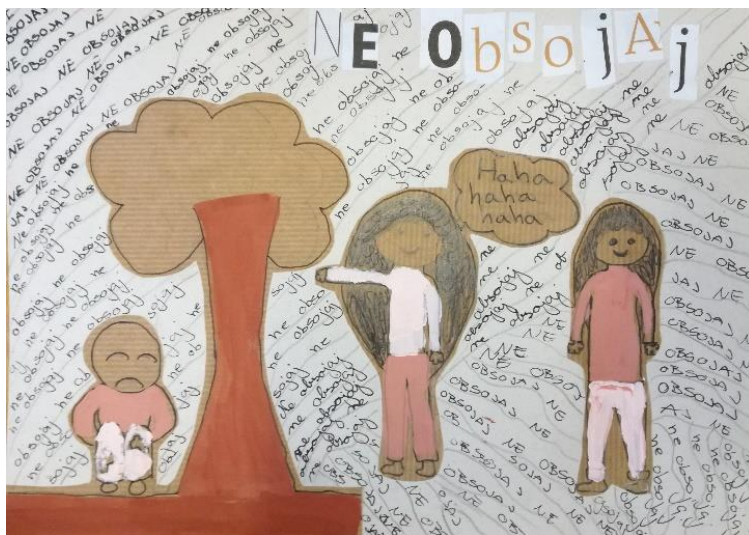
paličicama. Prvi je izrekel urok zlobni brat, nato pa še drugi. Magija je razsvetlila sobo. Deklica je pokukala skozi luknjico v vratih. Napočil je trenutek. Zavrtela je verižico in jo vrgla zlobnemu bratu naravnost okoli vratu. Čarovniku je palica padla iz rok, padel je na kolena in zakričal. Slepeča svetloba ogrlice je izginila z ogrlico vred. Počasi, vendar nasmejan, je čarovnik vstal in se deklici in svojemu bratu zahvalil, da sta ga rešila, deklici pa dejal, da ji bo takoj vrnil avtobus, vse zlobne služabnike in stražarje pa spremenil v žabe. Tako je naslednji dan pred palačo stal ribnik, poln žab. Čarovnik je plačal škodo in se še enkrat zahvalil deklici.

Tako je deklica obkrožila svet in se vrnila domov, kjer je svojim domačim povedala vse, kar je doživela, napisala pa je tudi knjigo, ki je sedaj v muzeju. Če ne verjameš, pa pojdi gledat ali brat sam.

Ivan Nagel Klepec, 4. b

Čudežni prstan

Nekoč je živela revna vdova, ki je imela tri hčere. Nekega dne je vdova zbolela. To je videl čarovnik in, ker je vedel, da bodo vdovine hčerke potrebovale mamo in vzgojo, je vdovi podaril čudežni prstan, ki pozdravi katero koli bolezen. A še preden ga je uporabila, ji ga je ukradla najstarejša hči. Čez nekaj časa je najstarejša hči, ko se je poročila s kraljem z bližnjega gradu, postala kraljica. Kralj je zbolel, toda kraljica mu ni hotela pomagati s čudežnim prstanom. Po kraljevi smrti je ona poveljevala dvorjanom, ves dvor je bil samo njen.

Slika: Tanja Nahić, 7. a

Vsako leto so v mesecu maju na dvoru priredili ples. Na zadnjega so bili povabljeni vsi vaščani, celo vdovini hčeri. Odpravili sta se proti dvoru in ko sta prišli do razpotja, nista vedeli, kam morata, da prideta do gradu. Za pomoč sta zaprosili ptičje strašilo Motovilo. Strašilo jima je pomagalo in sledili sta mu do dvora. Motovilo se je motovilo in ju pripeljalo v plesno dvorano. Ples se je ravno začel. Med plesom sta sestri opazili zamaskiranega čarovnika. Vedeli sta, da čarovnika zanima vdovino zdravje. A še preden sta prišli do njega, sta naleteli na grajskega mačkona. Od prebrisanosti so se mu svetlikale oči. Pristopil je k njima in začel govoriti, kako je kraljica svoji materi ukradla čudežni prstan. Zdaj sta

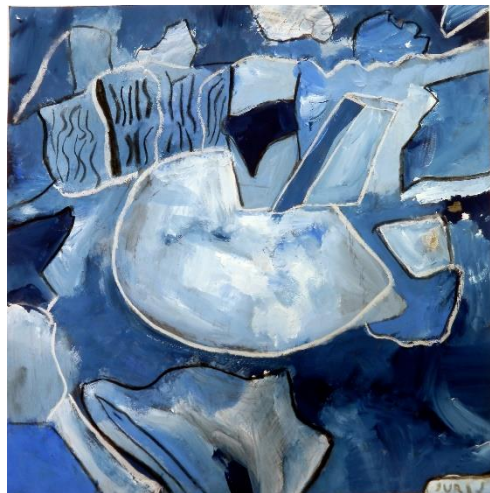
izvedeli, zakaj mama ni dobila prstana. Mačkon se je odmaknil, dekleti sta stekli k čarovniku in mu vse povedali. Sklenili so, da morajo prstan dobiti nazaj, sicer bo vdova umrla. Kraljica je vstala in zagledali so svetlikajoč se prstan na njeni roki. Kraljica se je napotila proti mačku in ga pokarala, čemu mora vse izdati, nato pa ukazala Motovilu, naj mačku odreže glavo. Strašilo je izpod plašča potegnilo koso in mačku odrezalo glavo. Čarovnik je odvrigel plašč, s katerim se je zamaskiral, in izrekel čarobne besede in z njimi spremenil kraljico v žabo. Prstan je kraljici padel s kraka, čarovnik ga je pobral in izročil dekletoma. Sestri sta prstan odnesli mami in jo rešili smrti. Žabo sta odnesli v ribnik. Sestri pa sta srečno živeli do konca svojih dni ...

Jaka Blaznik, 4. b

Morske deklice

Pred davnimi časi so živele globoko pod morjem tri morske deklice. Bile so tri sestre in bile so prečudovite.

Ker so se vedno igrale skupaj in uživale v prečudoviti morski globini, je napočil čas, ko se je morala najmlajša morska deklica naučiti lepega vedenja, vedenja

Slika: Jurij Komel, 4. a

primerne za morskoro princeso. Bila je zelo trmasta in neubogljiva. Bila je navezana na svojega očeta, ki je veliko potoval. Źal ga je bolj poredko videvala. Starejši sestri sta hoteli odplavati z očetom na potovanje. A jima ni dovolil, saj je bila to njegova služba. Morske deklice so bile užaljene in so se brez očetovega dovoljenja odpravile v podvodni svet Čakalakamaka. Obiskati so ga želele že od malega, saj naj bi podvodni svet slovel po svoji razgibanosti oceanskega dna in lepih mladeničih. Med potjo so srečale morskega psa, ki se je zaljubil v najmlajšo morskoro deklico. Morske deklice se niso pustile motiti in so nadaljevale svojo pot. Na poti je bilo veliko razbojnikov in piratov. Ko jim je končno uspelo priti v podvodni svet se jim je vse obrnilo na glavo. Ugrabila jih je morskoro lisica. Lisica jih je odpeljala v svoj brlog, kjer jih je skrivala in v zameno za njihovo izpustitev zahtevala veliko biserov. Kmalu se je novica razširila po vsem oceanu. Nekega večera je uspelo najmlajši morski deklici pobegniti iz lisičinega brloga. Bila je prepuščena sama sebi. Na njeno srečo je srečala morskega psa. Ta ji je takoj priskočil na pomoč. Odpravila sta se nazaj do lisičinega brloga. Ker je bila pot zelo dolga, sta se močno povezala. Morskoro deklica je morskemu psu

podarila čarobni biser v zameno za njegovo pomoč. S skupnimi močmi sta rešila sestri in skupaj so se vrnili v kraljestvo morskih deklic. Tam si je morski pes privoščil pravo pojedino, uničil je polovico njihovega kraljestva. Tedaj si je mala morska deklica zaželela, da bi postal prijazen. Takrat se je spremenil v prečudovitega princa. Bil je zelo očarljiv, zato so si ga vse želele za moža, a njegovo srce si je želelo le najmlajšo morsko deklico.

Slika: Zara Ahmetović, 6. a

Priredili so čudovito poroko, na katero so bili povabljeni vsi. Kmalu za tem se jima je rodila prečudovita mala princesa. Srečno so živeli do konca svojih dni.

Lara Koren, 4. b

Velikonočni zajček

Nekoč je živel velikonočni zajček. Rad je okraševal jajčka s pisanimi vzorci. Rad je vsako leto videl nasmejane otroke, ki iščejo jajčka.

Ko se je nekega večera vračal domov, je takoj, ko je vstopil, zagledal čudovito zlato jajce. Tako zelo se je bleščalo, da je moral pripreti oči. In to ni bilo navadno

Slika: Oskar Mustar, 4. a

jajce, imelo je čarobno moč. Ko si mu kaj rekel, je to takoj storilo. Tako je zajček veliko hitreje okraševal pirhe, saj mu je pomagalo čarobno zlato jajce.

Nekoč se je v zajčkovo domovanje prikradel tujec, ki ga je zamikala zlata svetloba, in odnesel je jajce s seboj. Ko se je velikonočni zajček prebudil, je opazil, da zlatega jajca ni več. Razmišljal je, kje bi lahko bilo.

Zunaj je zagledal ptičico in jo vprašal, ali kaj ve o tem. In odgovorila mu je: »Da, vem, kdo ga je vzel. Bila je orjaška vrana, ki ima rada bleščeče stvari. Strašna vrana je zelo močna. Da jo premagaš in dobiš svoje zlato jajce nazaj,

potrebuješ pomoč zlatega zajca. Ta živi v gozdu, nekaj ur hoje stran.«

Zajček se ga je takoj odpravil iskat. Ko je prišel v gozd, je zagledal velik hrast. Drevo se je mavrično zabliskalo in pojavil se je zlati zajček. Velikonočni zajček mu je povedal celo zgodbo in ga prosil za pomoč. Zlati zajček mu je odvrnil: »Šel bom s teboj, če opraviš tri naloge. Najprej mi moraš prinesiti najčudoviteje okrašeni pirh.«

Velikonočni zajček je pripravil orjaško jajce, bleščice, barve, dragulje in je lepil, barval, ustvarjal ... Končan pirh je prinesel zlatemu zajčku. Ta ga je pohvalil: »Odlično, opravil si prvo nalogo. Za boj proti orjaški vrani potrebujeva še čarobno diamantno račko. Bolje bo, da jo poiščeš še pred večerom.«

Zajček je odskakljal v gozd. Zagledal je vrsto sedmih piščančkov, ki so mu povedali, kje bo našel diamantno račko. Hodil je že dobre pol ure in pri brezi je zavil levo. Pred njim je stalo veliko jezero. Na gladini je plavalo ogromno rubinastih, smaragdnih, safirnih, srebrnih in zlatih rač. Med njimi je čofotala tudi diamantna račka.

Slika: Lana Stvarnik, 7. a

Velikonočni zajček je stopil do brega in zaklical: »Hej, diamantna račka, potrebujem tvojo pomoč.« Račka je priplavala k bregu in rekla: »O, z veseljem grem s tabo. Zakaj me pa rabiš?« »Zlati zajček pravi, da te potrebujeva v boju proti orjaški vrani, ki mi je vzela čarobno zlato jajce,« ji je rekel. »Pomagala bom,« je dejala račka in skupaj sta odšla k zlatemu zajčku.

Ko sta prispela, jima je zlati zajček rekel: »Potrebujemo še biserno krono. Kresničke te pripeljejo do nje, ampak danes je prepozno, da bi jim sledili, ker smo preveč utrujeni. Jutri bo še dovolj časa za to.« Zjutraj so zagledali vrsto kresničk, ki so še vedno svetile, čeprav je bil že dan. Sledili so jim v gozd, dokler niso zagledali skrinjice, in velikonočni zajček jo je odprl. V njej je videl biserno krono.

Z njo so se takoj odpravili do vraninega domovanja. Potihoma so vstopili v votlino in daleč na drugi strani zagledali strašno ptico. Za skalami ob robu votline so se splazili bliže, ne da bi jih vrana opazila. Diamantna račka je ustvarila dvanajst diamantov in jih, ko vrana ni bila pozorna, ker je ugotavljala, kaj počne zlato jajce, vrgla pred vrano na tla. Zlati zajček je dal navodila velikonočnemu zajčku: »Ko se bo vrana spotaknila ob diamante, ji nadeni biserno krono in si zaželi, da bi vrana izginila.« Vrana je postala žejna, odpravila se je ven, da poišče potoček, a se je spotaknila ob diamante in padla je po tleh. Velikonočni zajček ji je nadel biserno

krono in si zaželel, da bi vrana izginila. In vrane res ni bilo več. Zlato jajce je bilo spet v pravih rokah. Vsi so se pozdravili ter se veselo odpravili domov.

Velikonočni zajček še naprej veselo izdeluje lepo okrašene velikonočne pirhe, če že ni našel zabavnejšega opravila, s katerim bi razveseljeval otroke.

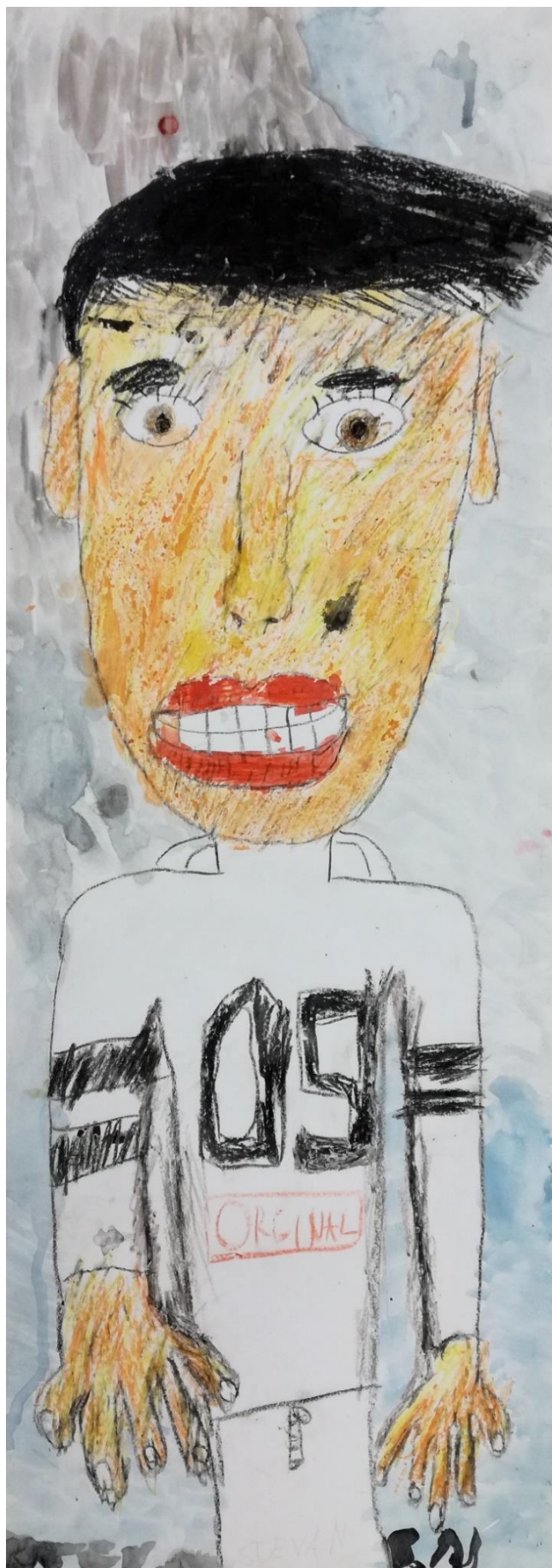
Lučka Bukovec, 4. b

Slika: Sara Berk, 4. a

Slika: Žana Kalan, 4. a

Slika: Stevan Negucić, 5. a, Izbrana dela na zaključni razstavi 3. LIKfesta, likovnega festivala Pionirski dom

Slika: Hana Franko, 5. a, Izbrana dela na zaključni razstavi 3. LIKfesta, likovnega festivala Pionirski dom

Slika: Matic Premerl, 5. b, Izbrana dela na zaključni razstavi 3. LIKfesta, likovnega festivala Pionirski dom

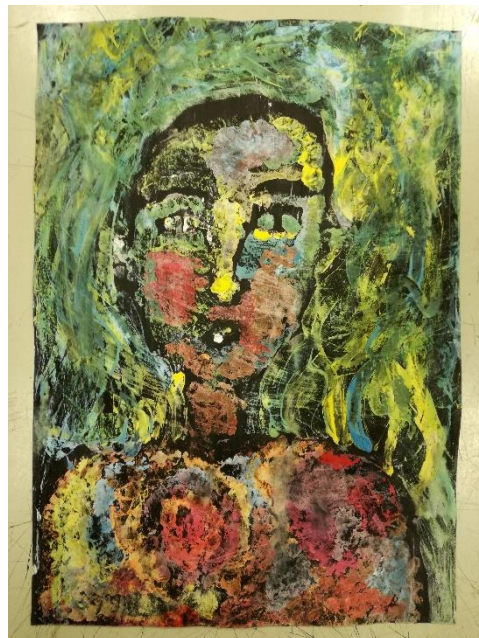

Slika: Eva Bauer, 5. b, Izbrana dela na zaključni razstavi 3. LIKfesta, likovnega festivala Pionirski dom

Pot na Mars

Nekoč je živel deček po imenu Matic. Rad je imel vesolje, zato si je zelo želel oditi na Mars. In res, nekega deževnega dne se je zgodilo. Matic je gledal skozi okno, ko je naenkrat pristala čudna raketa. Iz nje so izstopili trije vesoljčki. Matic je razburjen odvihral ven. Veselo so ga pozdravili, nato pa so ga vprašali, ali bi šel z njimi na Mars. Matic je bil najprej zelo presenečen, nato pa je rekel, da bo šel z njimi. A imel je težavo, kaj naj pove staršem. Vesoljčki so mu takoj ponudili rešitev, da lahko na Zemlji ustavili čas. Vsi skupaj so počasi odšli v raketo in se pripeli. Pri vzletu jih je močno potisnilo na sedeže. Ko so prišli v breztežni prostor, so si nadeli vesoljske obleke, Matic pa jih je povprašal, kako jim je ime. Enemu je bilo ime Iiiii, drugemu Cccccc, tretjemu pa Kkkkk. Mars je bil vse večji. Raketa pa je med tem počasi začela zmanjševati hitrost. Matic je videl tablo, na kateri je pisalo omejitev 1000000 km/h. Bil je začuden, da ni opazil ene od dveh Marsovih lun. Nato je stopil k vesoljčkom in jih vprašal, koliko so stari. Odgovorili so mu da so stari deset let, Matic pa jim je povedal, da je tudi on iste starosti. Med tem pa so že pristali. Marsovčki so mu dali voki toki in rekli, da ga bodo čez eno uro poklicali. Matic je z njim zdirjal iz rakete. Najprej se je počutil čudno, ker je bil lažji kot na Zemlji, kmalu

se je tega navadil in odšel je na breztežnostni potep po Marsu. Čez eno uro so ga liiii, Cccccc in Kkkkk res poklicali in mu rekli, naj pride na kosilo. Ko je prišel, ga je na mizi čakala njegova najljubša jed, špageti po bolonjsko, ki jih je s tekom pojedel. Marsovčki so ga opomnili, da je do odhoda na Zemljo še pol ure. Malo so se še igrali in poklepetali, nato pa se počasi pripravili za vzlet. Matic se je usedel spredaj, ob njem pa je sedel Cccccc. Nekje na pol poti se je začela raketa ustavljati. liiii je ugotovil, da jim je zmanjkalo goriva. Matic je postal živčen. Marsovčki pa so mirno povedali, da ima raketa tudi motorje na sončno energijo. Prižgali so jih in leteli naprej. Čez kakšno uro so pristali na istem mestu, kot so vzleteli. Matic je stekel v svojo sobo in skozi okno pomahal liiiiiju, Ccccccju in Kkkkkju. Marsovčki so mu pomahali nazaj in že jih ni bilo več.

Slika: Filip Mršič, 5. b

Čas na Zemlji je spet stekel. Matic je bil zadovoljen s svojo skrivno dogodivščino, ki se je zelo rad spominjal. Marsovčkov pa ni videl več nihče.

Timon Predarski, 4. b

Temna noč

Bila je noč in bilo je zelo temno. Med spanjem sem zaslišala ropot. Rekla sem si, da šumi veter, saj je bila jesen.

Odpravila sem se, da preverim, kaj je. Po stopnicah se je zaslišalo šumenje. Skozi okno v kleti sem zagledala postavo. Ni izgledala kot človek. Bitje je imelo štiri noge, vendar je hodilo malo po štirih, malo po dveh. Odprla sem okno in poskušala videti, kaj je to čudno bitje. Stekla sem ven. Zunaj je še vedno stala nenavadna pojava. Malo se je približala in pred mano na tleh pustila listek z napisom: Dve drevesi, črno jezero in vihrava Jane. Pogledala sem listek, se začudila in začela iskati namige z listka.

Kmalu sem zagledala travnik, na katerem so bile same lipe. Ne daleč naprej pa sta bili drevesi, ki sta se razlikovali od ostalih. To sta bili brezi. Pogledala sem listek in drevesi sta ustrezali namigu.

Naprej čez travnik je bilo jezero. Odšla sem pogledat, ali ustreza drugemu namigu. Ko sem prišla tja, sem zopet zagledala postavo. Iz jezera je spila malo

vode, ta je postala črna, pošast pa je izginila. Ozrla sem se na listek in ugotovila, da mi pošastna postava poskuša nekaj povedati, ampak kaj? Do zdaj sem našla dve drevesi in črno jezero, ostala je še vihrava Jane. Zamislila sem se in poskušala ugotoviti, kaj naj bi to pomenilo.

Čez travnik sem zagledala park, v katerem so bili spomeniki. Odhitela sem tja. Ogledovala sem si spomenike in na enem zagledala napis: Neustrašna Jane, znana tudi kot vihrava Jane. Bliskovito sem še enkrat preverila listek, na katerem je pisalo: Dve drevesi, črno jezero in vihrava Jane. Našla sem vse namige, ampak ničesar odkrila. Pomislila sem, da so to mogoče namigi do namigov.

Slika: Ivan Nagel Klepec, 4. b

pogledam, kaj se skriva v njej. Tam je bilo stopnišče, ki je vodilo navzdol. Odpravim se, da poiščem novo sporočilo. Ko prehodim skoraj petstometrsko stopnišče, zagledam sobo. V njej ni bilo ničesar, a s kotičkom očesa opazim malo loputico na steni, jo odprem in v njej najdem listek. Sestavim prejšnje besedilo s tem in preberem: Stara koliba v strašljivem gozdu pod ... Zadnji del besedila mi manjka.

Odpravim se, da poiščem še zadnji del sporočila. Zopet sem v parku kipcev. Stopim do kipa vihrave Jane in iščem, dokler ne najdem zataknjenega zadnjega listka. Vse skupaj se sliši takole: Stara koliba v strašljivem gozdu pod rjavim križem. Zamislim se in pogledam naokoli ter zagledam temačen gozd. Hitro začnem teči proti njemu. V gozdu zagledam staro razmajano kolibo, nad

Morala bi iskati naprej. Odšla sem nazaj do dveh dreves, kjer me je čakala postava in mi kimala, nato je izginila. Najprej sem iskala znake na prvem drevesu, potem še na drugem. Skoraj sem že obupala. Ko sem ponovno splezala na prvo drevo, sem na drugem, čisto na zgornji veji, zagledala listek. Splezala sem na drugo drevo in ga vzela. Na njem je pisalo: Stara koliba v ..., in nič več. Mogoče je drugi del zapisa pri črnem jezeru.

Odpravila sem se tja. Ko sem prispela, sem se vprašala, kje v jezeru se sploh lahko skriva listek. Prikaže se postava, zamahne z roko in voda v jezeru izgine, nato tudi postava. Pogledam v jezero. Na dnu zagledam loputo, odprem jo in

Slika: Matic Premperl, 5. b

njo pa dve podrti drevesi, ki sestavljata križ. Končno, našla sem kolibo, a preveriti moram, kaj je v njej.

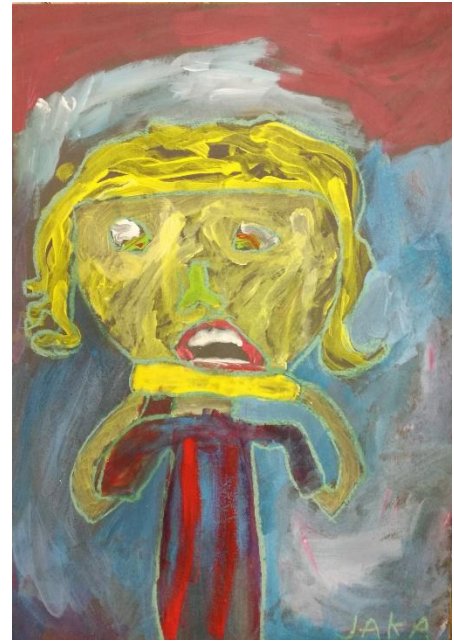
V njej pravzaprav ni nikogar, to me zelo preseneti. Na mizi, ki je v kolibi, zagledam listek, na katerem piše: Skrivna votlina, srhljivo stopnišče in zlobni lopov. Začudeno začnem iskati tole srhljivo votlino. Malo naprej v gozdu zagledam postavo in ji sledim. Skoraj se mi zazdi, da sem jo izgubila. Zagledam senco, nato zaslišim žuborenje slapa in čez nekaj korakov ga tudi zagledam. Postava se zopet prikaže. Na enem delu slapa neha teči voda, pohitim in stopim za slap. To je bila res skrivna votlina, se pošalim in poskušam najti srhljivo stopnišče.

Kmalu ga tudi zagledam. Nad njim je lesena tabla z napisom: Srhljivo stopnišče. Povzpnem se po stopnišču in zagledam celico. Stopim korak nazaj ter pomislim, kje je zdaj ta zlobni lopov. Celica se odpre. Zelo zmedeno pogledam in vstopim, zagledam stikalo in pritisnem nanj. Namesto da bi se prižgala luč, se odpre loputa na stropu, ki je prej sploh nisem opazila. Iz nje pade lestev in povzpnem se po njej. Zgoraj zagledam nekaj nepričakovanega. Zaklad!

Polno denarja, draguljev, bisernega nakita in dragocenosti. Rečem si, da zlobni lopov najbrž pomeni, da je to njegovo skrivališče. Nekoga moram opozoriti. V žepu imam listek in pisalo, ki ju bom zdaj rabila. Na listek napišem: Pazite se, lopovi, odkrila sem vas!

Odločim se odpraviti domov, ker je že skoraj jutro. Doma moram povedati, kaj vse se mi je zgodilo, in seveda poklicati policijo, da bodo lahko prijeli lopove. Te pustolovščine ne bom pozabila, razmišljam, ko hodim domov, pa tudi skrivnostne postave ne. Zdaj pa je že čas, da se odpočijem, saj sem raziskovala vso noč.

Lučka Bukovec, 4. b

Slika: Jaka Blaznik, 4. b

PESMI IZ ŠOLSKIH KLOPI

Hiša

(Nadaljevanje pesmi Daneta Zajca Hiša)

Ko se hiša zjutraj prebudi,
že skoraj nazaj zaspi,
ko nekaj zagleda.
Zagleda črnega muca, ki se vrača od sosedu.

Potem se usede na travo
in popije jutranjo kavo.
To jo čisto prebudi
in malce poskoči, da ljudi v sebi zbudi.

Vrata se odpro,
hiša pa pokuka, kdo je to.
Seveda sta to mama in oče,
ki v službo hitita.
Tako sta pozna,
da avtobus zamudita.

Hiša sama ostane in si oddahne;
ni več te drame.

Lea Kurtović, 5. a

Slika 1: Nik Bole 6. a

Sanje

Sanjamo lahko veliko stvari,
živali in tudi ljudi.

Za sanje potrebujemo domišljijo,
sanjamo pa tudi stvari,
ki si jih nekateri ne želijo.

Če smo se v dnevu imeli lepo,
bodo tudi sanje izgledale tako.

Zato se trudimo,
da bi vsak imel lep dan
in da bi se veselil sanj.

Delfina Bocevska, 4. a

Slika: Erik Terpin, 5. b

Mačji dan

Maček Muri se zbudi.
se pretegne en, dva, tri.

Cel dan miške on lovi,
sit, nabasan prihiti.

Zvečer ni še prav nič zaspan,
igra se, kot da bil bi dan.

Maček Muri se utruji,
spat gre rad ob tretji uri.

Maj Knaus, 4. a

Slika: Zara Ahmetović, 6. a

Telo

Telo sestavljajo organi,
med temi so tudi možgani.

Mišične vezi
so podobne kot vrvi,

povezujejo mišice in kosti,
da smo močni vsi.

Julija Kastelic, 4. a

Bobi

Jaz sem kuža Bobi,
sem lep, kot se spodobi.
Občasno malo lajam,
še večkrat pa nagajam.

Ker mehek sem zelo,
lastnikom je lepo.
Na kavču rad sedim,
a tam nikoli ne zaspim.

Sem rjavi pomeranec
in Flokijev bratranec.
Ko Floki pride na obisk,
iz mojih ust se sliši vrisk.

Zdaj noro se zabavava
in na kosilo čakava.
Za kosilo so kosti,
pojeva jih na en, dva, tri.

Zdaj midva psa sva sita
in spiva kot ubita.

Zarja Komel, 4. a

Slika: Lara Pezdir, 4. b

Slika: Jakob Ahlin, 6. a

Liki na moji sliki

To so liki,
in nihče ne ve,
zakaj so na moji sliki.

Na primer krog, ki se rima
na mojo najljubšo pijačo - sok.

Ali pa šesterokotnik,
kot jaz, ki sem popotnik.

Tudi naš pes Piki
obožuje vse na temo liki.

No, zdaj veste vse,
vi, ki obožujete me.

Ronja Dretnik, 4. a

Uganka

Ko si prostor naredi,
propeler se zavrti.
V višino poleti,
prevaža tovor in ljudi.

Luka Radolović, 4. a

Mačji sosedi

Živijo! Jaz sem Kimi
in moji sosedi so zelo fini.
Cilko vsak dan nosi kravato,
tudi, ko prime za lopato.

Žaki bel suknjič ima,
zgleda kot kup belega snega.
Z okolico tako se zlije,
da še mali Fifi
kar mimo njega zavije.

Jaz pa priden maček sem,
tolste miške loviti grem.
Zdaj spoznali ste sosede,
lepe, bele, hitre, blede.

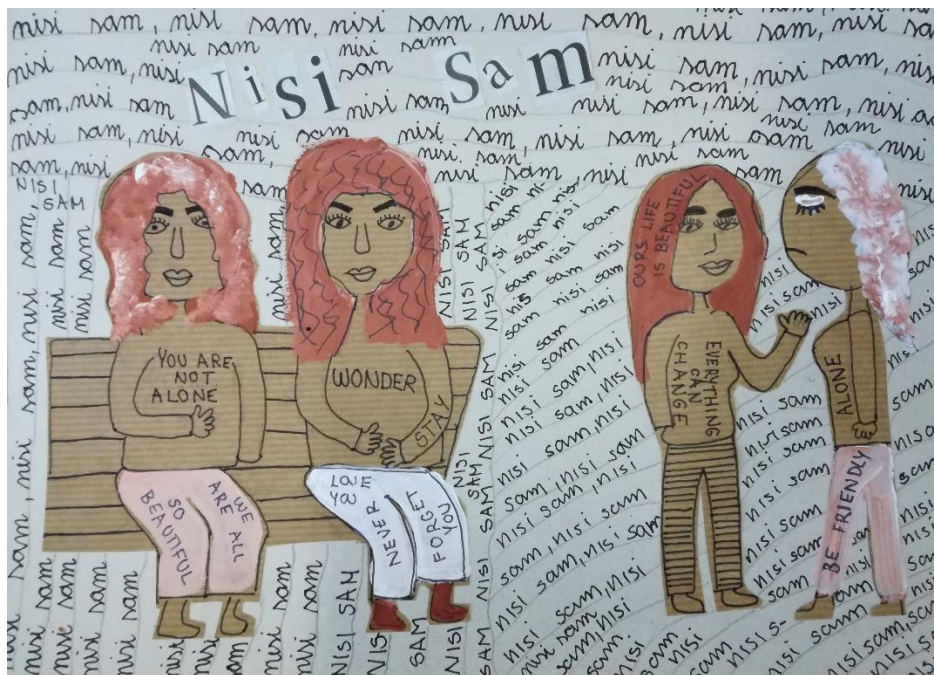
Jurij Komel, 4. a

Muca muca mala

Muca muca mala
rada bi zaspala,
tačke si pogrela,
mleko si želela.

Mleko je popila
in v deko se zavila.
Muca zdaj gre spat,
spat v njen topli, mali grad.

Pia Potočnik, 4. a

Slika: Minea Šuvić, 7. a

Sovji dan

Sova Maja čez dan spi,
a ponoči bedi.
V službo hitro leti,
da ne zamudi.

Šefica jo bo oštela,
če pravočasno ne bo prispela.
V službi je nemir,
ker tam velik je prepir.

Prepira se vsi bojijo,
zato brez besed odhitijo.
Ko sova Maja pride domov,
odide na mišji lov.

Maša Kogovšek, 4. a

Bela zima

Med počitnicami je padal sneg
ter pobelil dedkov breg.
Dedek me je peljal sankat,
ker na bregu ne smem manjkati.

Babi je kuhala kosilo,
potem je zazvonilo.
Bil je striček,
ki prinesel je krompirček.

Kosilo bilo je zdravo,
ker živimo z naravo.
Dedek šel je spat,
jaz pa raje še malo se igrat.

Oskar Mustar, 4. a

Sanje

Ko v sanjah se zapodim v travo,
svet obrnem na glavo.

Ko z žogo zabijem gol,
postanem slavni idol.

Vsi želijo si mojega uspeha,
saj jaz sem oseba,
ki ne odneha.

Luka Lukić, 4. a

Slika: Lea Bergant, 6. a

Plišaste igrače

Plišaste igrače
ponoči oživijo.
Se igrajo, skačejo
in zares se nasmejijo.

Na prvi pogled
prsrčne se zdijo,
ko pa zjutraj se zbudiš,
spet okamenijo.

Ava, Kaja, Jakob, 6. a

Slika: Sara Jus, 6. a

RAZMIŠLJANJA

Imeti ali biti

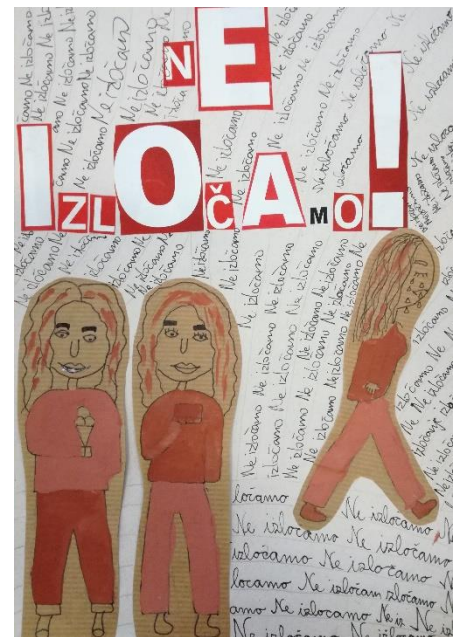
Imeti ali biti? To je sedaj vprašanje. V 21. stoletju se vrednote, želje in potrebe naše družbe zelo razlikujejo od tistih v preteklosti. Če se naši starši, odrasli, dedki in babice še opirajo na vrednote prejšnjega časa, se mladi ne več toliko, kot bi se morali.

Slika: Urban Kogovšek, 7. a

Zdi se mi, da gredo potrebe in želje mladih skoraj z roko v roki. Mladi si želijo vse več materialnih dobrin, kar pa ni tako dobro, saj čas potem raje preživljajo s stvarmi, kot pa s prijatelji. Kot materialne dobrine si predstavljam predvsem televizijo, računalnik, mobilni telefon in različne vrste elektronike. Ni nujno vse tako slabo, kot vam sedaj pravim, vendar je v tem veliko resnice.

Osnovne potrebe imamo skozi vse življenje. Hrana, dom, družina, oblačila in prijatelji se nam zdijo zelo pomembni, saj nas izoblikujejo in so nujni za kvalitetno življenje. V času odraščanja si želimo predvsem dobre ocene v šoli, prepoznavnost med vrstniki, možnost dobrega šolanja, kar nam pozneje lahko omogoči dobro službo. Nekateri mladi bolj razmišljajo o tem, kaj bi si želeli kasneje v življenju, nekateri pa, kako ga bodo preživeli zdaj. Zato se želje razlikujejo od osebe do osebe. Jaz si na primer želim, da bi bila moja družina srečna, da bi bili moji prijatelji pametni in se ne bi izpostavljali nevarnostim, da bi imel dobre ocene, da ne bi bil tako len, da bi končal šolo in tako naprej. Seveda so tudi materialne dobrine, ki si jih želim, vendar vem, da jih trenutno ne potrebujem.

Slika: Ajla Bečić, 7. a

Opažam, da mladi velikokrat ovrednotijo človeka glede na materialne dobrine, kar se mi ne zdi dobro, saj delajo predsodke, ne da bi spoznali, kakšen je nekdo po značaju. Sam zelo cenim ljudi, ki se znajo šaliti, ne samo na račun drugih, ampak tudi na svoj račun. Pri prijateljih zelo cenim to, da jim lahko zaupam, jim povem svoje probleme in napake in me po razkritju ne bodo obsojali. Cenim to, da so z mano odkriti in mi stvari povejo v obraz.

Slika: Kal Gabrijel Turek, 7. a

Lahko rečem, da sem imel srečo, da sem našel take prijatelje in da sem jih obdržal. Zato mislim, da sta prijateljstvo in ljubezen dve največji in najpomembnejši potrebi današnjega časa. To, da čutimo, da nas nekdo potrebuje in da mi potrebujemo njega.

Jernej Kogovšek, 9. b

Slika: Nika Hvalec, 6. a

DOGAJALO SE JE

Moji vtisi z obiska koncentracijskega taborišča Mauthausen

V soboto, 5. maja, ravno na obletnico osvoboditve koncentracijskega taborišča Mauthausen, smo se odpravili v to taborišče, še prej pa v njegovo podružnico Gusen, kjer je bil zaprt tudi gospod Dušan Štefančič.

Slika: Matic Dobravec, 6. a

Mislim, da je bilo zelo lepo, da smo ob spominski plošči ujetnikom v taboriščih pripravili kratko komemoracijo, da smo se tako spomnili vseh nepredstavljenih grozot, ki so se dogajale, sploh ne tako dolgo nazaj. Zdi se mi zelo pomembno, da so iz tistih časov ohranjene tudi fotografije, saj bi si brez njih veliko težje predstavljali in sploh vedeli, kaj so nacisti počeli z Judi.

Všeč mi je bilo, da smo šli v sam Mauthausen po poti, ki so jo prehodili taboriščniki, ko se sploh še niso zavedali, kaj jih čaka za vrati mogočnega obzidja, ki so se zanje odpirala le navznoter.

Sploh pa ne morem razumeti, kako so nacisti razmišljali, da so lahko storili toliko groznega. Res je sicer, da niso vsi od njih načrtno in sovražno pobijali Judov in so jih v to prisilili, sicer bi ubili tudi njih.

Zares nerazumno pa je to, da so tisti, ki so Jude zares sovražili, tudi gledali in v živo podpirali to, kar se je z njimi dogajalo. Po drugi strani pa – ne rečem, da popolnoma, ampak delno so bili krivi tudi običajni ljudje, ki so naprej živeli svoje življenje, ko so ljudje množično umirali – ali o tem niso nič vedeli, ali pa jih ni zanimalo, ali pa so celo držali z nacizmom. Ker resnica je, da je Hitler vsa ta uničenja izvedel delno tudi zato, ker so ga mnogi ljudje podpirali. Če nihče ne bi hotel sodelovati v vojni in bi se mu uprli, se nobena od teh grozot ne bi nikoli zgodila.

Želim si, da bi si lahko veliko mladih ogledalo taka taborišča, saj te stvari ali dogodki veliko bolj pretresejo, če si jih ogledaš v živo. Mislim, da je zelo pomembno, da se čimveč ljudi, posebno mladih, ozavešča o vsem, kar se je dogajalo v preteklosti, saj bomo

Slika: Leo Kadrič, 7. a

prav mi gradili nov svet, in če se ne bomo zavedali vseh teh nečloveških stvari, obstaja velika možnost, da se bodo ponovile. Tako ima celotna druga svetovna vojna vsaj eno dobro stran – iz vseh napak se lahko nekaj naučimo in zares upam, da so se ljudje iz te velike napake marsikaj naučili.

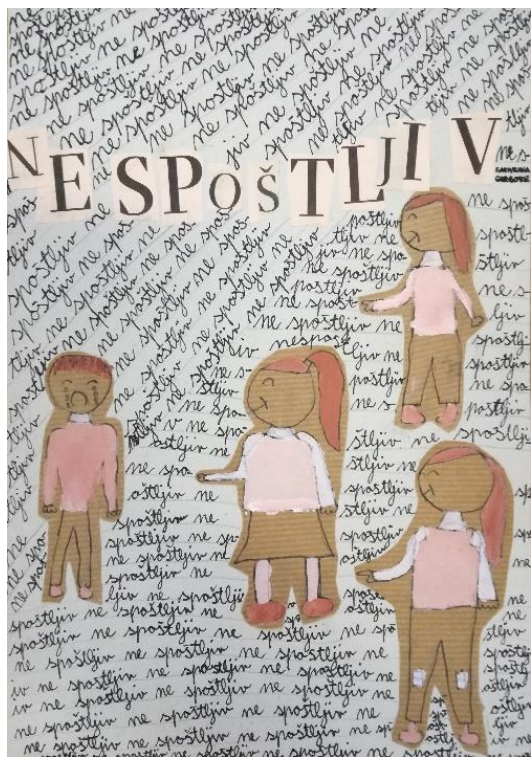
Všeč mi je bilo, da je bil z nami gospod Dušan Štefančič, ki je sam doživel izkušnjo dela in bivanja v taborišču, in je lahko z nami delil svoja občutja. Ljudje, ki so na lastne oči videli vse to pobijanje in trpinčenje ter so vojno preživeli, lahko v drugih ljudeh še toliko bolj vzbudijo sočutje in žalost ter zavedanje, kaj taka vojna pomeni za večino ljudi.

Upam, da se take stvari nikoli več ne bodo ponovile.

Petra Burnik, 7. b

Zame, zate, za svet!

V torek, 30.1. 2018, sta predstavnika društva Humanitas na naši šoli s člani šolske skupnosti izvajala delavnice Zame, zame, za svet! z namenom, da bi nas seznanila

Slika: Katarina Gregorič, 7. a

s problemi, ki se dogajajo danes na svetu. Skozi dan smo se igrali različne igre, vse pa so imele podobno tematiko (narava, svet, okoljski problemi, škodljive navade) in so nas vzpodbudile k razmišljanju. Še posebej se spomnim naloge, kjer smo vse skupine poskušale z mimiko predstaviti pretresljive zgodbe. Vse so se začele srečno, imele pa so prelomno točko, ko se je življenje oseb obrnilo na glavo. Lahko smo si predstavljali, da obstaja življenje izven našega okolja, kjer otroci živijo v pomanjkanju in se vsakodnevno soočajo s problemi. V eni od delavnic smo komentirali škodljive navade, ki slabo vplivajo na svet okoli nas, mi pa se jih po navadi sploh ne zavedamo. Poslušali smo drug drugega in spoštovali njegovo mnenje (npr. prepogosto kupujemo nova oblačila). Igrali smo se že poznane igre, vendar tokrat z vključevanjem okolja. Nekatere probleme v naravi lahko izboljšamo že z ločevanjem odpadkov in delovanjem posameznika v dobro okolja. Najbolj pa se me je dotaknila delavnica o prihodnosti, ko smo razmišljali, kako si predstavljamo življenje v prihodnosti (na primer kakšno službo si želimo, s

čim se želimo ukvarjati, kje bi radi živeli ...). Vsak lahko spremeni prihodnost sveta na boljše z manjšimi koristnimi dejanji. Bilo je zelo zanimivo, ko smo izdelovali časopis z letnico 2050 in je vsak napisal svoj članek. V njih so bile napisane različne predstave sveta čez 32 let. Pogovarjali smo se tudi o tem, kako si predstavljamo ljudi v tistem času. Morda bo njihovo življenje zelo naporno in se bodo morali boriti za preživetje. Če ne bomo začeli skrbeti za okolje, bo to zelo onesnaženo. Posledice onesnaževanja se kažejo že sedaj, a če ne bomo ukrepali, bo še veliko huje. Na koncu smo uporabili računalniško igro, kjer smo reševali probleme ljudi iz različnih lokacij po celem svetu. Vse to se po svetu resnično dogaja in obstaja veliko organizacij, ki jim pomaga. Namen delavnic je, da si prizadevamo pomagati drugim, saj lahko vsak posameznik z majhnim korakom spremeni nekaj na boljše. Menim, da je bila delavnica zelo koristna in zanimiva. Še posebej zato, ker smo spoznavali teme na zabaven in zanimiv način. Zdaj bomo bolj pazili na stvari, ki se jih prej nismo zavedali (na primer na pitno vodo), saj so nekje na svetu ljudje, ki tega nimajo.

Nina Felicija Kozamernik, 7. b

Slika: Maida Žunić, 7. a

Slika: Ivan Nagel Klepec, 4. b

Slika: Kaja Velkaverh, 6. a, Izbrano likovno delo v skupino drugouvrščenih del na 21. Mednarodnem razpisu revije Likovni svet, na temo Etno oblacila in folkorni plesi mojega ljudstva

Se srečamo, razidemo ...

Vse se je začelo 1. septembra 2009, ko smo prvič prišli v šolo in se spoznali. Spomnim se, kako smo se v prvem razredu zunaj skupaj lovili in se zabavali. To smo takrat najraje počeli. Naš razred je bil takrat čisto drugačen, kot je sedaj. Malo pogrešam ta leta. Všeč mi je bilo, kako radi smo se igrali bingo v četrtem in petem razredu. V četrtem razredu smo dobili novega sošolca, Belmina, ki je žal po koncu sedmega razreda s starši odšel v Ameriko. Fantje ga zelo pogrešamo. Spominjam se, da nismo marali ajevcev in smo se ves čas prepirali z njimi, kdo je boljši. Včasih sem zelo rad hodil na šolske tabor, ker mi je bilo zelo všeč, da smo se s sošolci cele dneve skupaj zabavali.

Slika: Viktorija Branka Radaković, 7. a

Spomnim se, da si je v šestem razredu na smučarskem taboru sošolka Metka zlomila nogo. Ta dogodek sem si zapomnil zato, ker je bila vedno tako vesela in si tega ni zaslužila. Zanimivo mi je bilo, da smo imeli v nižjih razredih sošolce, ki so skrbeli za mir v razredu. Takrat smo bili vsi pripravljeni drug drugemu pomagati. V razredu je bilo takrat okoli petindvajset učencev, zdaj nas je samo še devetnajst. Meni je bolj všeč, da nas je manj. Sedaj se trudimo čim več zabavati, ker vemo, da bo kmalu vsak odšel na svojo pot. V devetem razredu vsi delujemo bolj sproščeno, to mi je zelo všeč. To leto je bilo že do sedaj zelo pestro, saj se je zgodilo veliko zabavnih in pretresljivih stvari. Malo pogrešam poletje, takrat smo se s sošolci dobili zunaj in igrali nogomet. Še malo pa spet pride, vendar se bomo tokrat kot sošolci razšli.

Upam, da bomo ohranjali stike in se vsaj enkrat na leto srečali.

Aljaž Klemenčič, 9. b

Urednica: Majda Samsa

Računalniška in grafična obdelava: Teja Demič